ACC. N:R. 4499

LUNDS UNIV. FOLKMINNES-ARKIV

Landskap: Blekinge. Upptecknat av: Olin Jeppsson.

Härad: Bräkne hd. Adress: Jernavik, Kullåkern.

Socken: Äljehult. Berättat av: Andrew Månsson.

Uppteckningsår: 1934. Född år 1862 i Äljehult.

Uppteckningen rör

Sagemannens levnadshistoria	sid. 1-8.	Den långe finnen	sid. 23-24.
Skogsmoran	" 9.	Folkmedicin	" 25.
Näcken	" 12-13.	Tydor på julaftonen	" 26.
Tomten	" 14.	Besvärjning	" 27-29.
Spökeri	" 15.	Skäppan skede	" 30.
En gång, som spökade efter döden	" 16-17	Uppfö vid majsjingningen	" 31.
När ladorna stannade för		Mord	" 32-33.
Per Olsons dräng	" 18.	När Aranno kyrka byggdes	34.
Maran	" 19.	Försiktighetsmått vid besök	
Dödsvarsel	" 20.	Skalvat	sid. 35.
Pål Olsson, en klok	" 21-22.		

Skriv endast på denna sida!

35 sidor.

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Anders Månsson o. hans hustru Hanna
Öljehult.

Skriv endast på denna sida!

4499

Vägen mellan Äljekult och Gummarjömåla.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Anders Månssons levnadshistoria.

I mitt hem var det ellerfattigt. Far hette Måns Svensson och bodde i en liten stuga i Ölgehult. Mor hette Maria Abramsdotter och var också från Ölgehult. Vi var tre syskon. På sommarn plockade jag bär och sålde. På vintern gick jag och sålde vetebröd i gårdarna för bagarn och tjänade litet pengar. När jag skulle gå och läsa fick jag på det sättet själv skaffa mig min konfirmationsklädsel. Jag kunde tjäna mig en 50-öring om dagen. Var det så att det var auktion någonstans, så gick jag dit. Då köpte jag först en låda cigarrer och sålde dem. Jag kunde tjäna 3 kr på cigarrlådan, för jag gav 3 öre styckt och fick 6. Och på vetebröd tjänade jag då 1 kr, för jag sålde för 4 kr. – Så började jag gå och läsa för prästen den hösten. Vi gick till mid-

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sommar, 3 dar i vecan och fick sitta från 10 till 4.

När jag var färdsluppen vid midsommar kom en bonde och ville ha mig till lite vad om helst. Jag fick köra till städerna och till Jernavik. Där var jag till den 24 okt. och hade 12 öre om dagen. Jag gjorde så jag kunde klä mig. — Sen stadde jag mig till en bonde här för 25 kr om året, stövlar, byxor och ett potatisland. Det var ett skäppland, och det sålde jag på lösen för 5 kr. Där stadde jag mig ett år till, och nu fick jag 30 kr.

Sen kom jag till Djurmåla, och där gjorde jag hästadräng i tre år. Första året hade jag 48 kr. och pensedlar — stövlar och potatisland —. Det andra året hade jag 60 kr och pensedlar. Och det tredje fick jag 75 kr och pensedlar. När jag gjort alla dien, hade jag spart, så att jag hade 78 kr att fordra, och ändå

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

hade jag lekt mig.

Nu gav jag mig till Ölehult igen och fick hos Per Olsson för boken om året, ett par skolan och exercisfritt.

Sen log jag arbete på järnvägen. Det fick man arbeta i 12 timmar med 2 timmars rast: från halv 6 till halv 9 på morgonen, så rast till 9, arbeta från 9 till 12, rast till halv 2, arbeta från halv 2 till halv 5, rast till 5 och sen arbeta till 8 på kvällen. Strängt arbete var det och högsta förtjänsten var 2,50 kr om dan, och då skulle en betala logi och betala för maten. Vid stakeno järnvägar var jag i sex år, första året i Söderhamn, andra och tredje i Ångermanland och sen i Västernorrland.

1886 köpte jag det här hemmanet och gifte mig. Nu log jag ihop med posten och det var med svett och uvoda det med. Till att börja med

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

hade jag 2 kr för var resa mellan Nåssum och Oljehult. Jag var då av i 2 dar. Detta höll jag på med i 10 år för 2 kr resan, men sen talade jag med direktören, och inspektören hjälpte mig, så att jag fick ökat till 2,50 kr. Men på samma gång hade jag likt extra förjänst, för jag hade likt förbrödernapåbrag till banken och tjänade så några extra 25-öringar. Sen befordrade de mig till första klassens landbrevbärare, och då fick jag 75 öre till, för jag fick mera att göra. Så höll jag på i många år. Före kriget blev emellertid posten alldeles för stor. De skickade ut Karlskrona-tidningen fritt till handelsställena. Det var tre rullar och de vägde 11 kg, och ökades mellan för mellan, så att posten gick upp ända till 48 kg, och min skyldighet var bara att ta 25 kg. Så kom direktören upp till Nåssum en gång, och då sa jag till honom om det. Inspektor Sjöberg hjälpte mig.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5

Och nu sa direktören, att det skulle bli körande post. Jag köpte en gammal häst och körde i femton månader med förlust. Jag fick ge mig ut i snöyra och hundant vädret än var. Det gick väl att gå men köra - - - En gång när jag skulle ha ut hästen, ryggade han tillbaka två gånger, men han mäkt ut. Innan jag kom till Hummanäla, hade jag köst hela hästen tre gånger. Och de konkurrerade med mig, så att jag fick köra för 4,25 kr resan. På femton månader hade jag köst ut hästen och måste sälja den för halva priset. Sen sa jag upp mig. Jastån direktören var åt mig och vilde hålla mig 8 kr. Men jag fros för mycket om vintrarna. När han inte fick mig till att ta det fler å sa han: "Låt mig se, att han kommer igen, när drill slutar i Hallabro, för annars får han ingen pension!" Drill skulle sluta när som helst, men så

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

länge han orkade ville jag inte. Han slutade emellertid snart, och jag tog emot huset till Hallabro och gick i åtta år. Sen lät jag in ansökan om pension och fick 300 kr om året. – När jag slutade i Mårsarum fick jag en silverdoo med inskription: "För 40-årig trogen tjänst".

Det var många svåra resor, när jag gick med posten. En gång gick jag ut härifrån kl. 6 på morgonen, och det hade snöat förskräckeligt om natten; då kom jag inte till Mårsarum förrän kl. 6 på kvällen i stället för half 3, och då kom förstås tåg till Mårsarum. Det hade arbetat från 8 på morgonen för att komma fram, fastän det hade två maskiner före. När jag kom till Halahult, så var det 35 man och skottade. När jag kom till Hästbodarna sa de: "Du kommer för sent i dag." – "Bättre sent än aldrig", sa jag. – "Tåget har gått för länge sen." Men

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

så kom första tåg. Det var den vackra resa jag gjort.

En gång blev jag rånad i Falsabkogen. Jag hade nog en 7-8000 kr på mig. Jag fick se en figur framför mig, som kom från den ena vägkanten till den andra. Här var skenluggare och korgmakare, hela kavlar. Och jag tänkte: "Nu tänker de ta mig förstås." Och jag bad där alldeles ensam. "Tar de mitt liv så får de bra med pengar också", tänkte jag. Jag tände upp revolvern och tog käppen i den andra handen. Men jag hörde inte av något, och när jag kom fram, så var det bara en fjontig karl, som hoppade fram och tillbaka över en vattenpöl. "Varför gav du inte tecken Johan?" sa jag. "Jo, jag ska så", svarade han.

Jag trivdes bra med arbetet, för jag hade god tid på mig, nio timmar att gå ner på och nio timmar tillbaka. Så hade jag togs där nere och

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

fick vila upp mig. Men jag ynkade hästen, så att jag hoppade av och gick i hälarna. – Rolig lade jag också. Snälla var folk. De bjöd mig ofta kaffe och ibland en sup. Till nikodagsmano fick jag spisa god middag var dag.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

9

Skogsmuran.

Jag och en till var i skogen och lugnde fam-
ravet. Det var ryslig med snö. Rätt vad det var
fick jag se två flickor mellan en lid. De gick
bredvid varandra. Den ena var svartklädd, och den
andra var gråklädd från huet och ända ner till
fötterna. Då sa jag: "Där kommer två fina damer!" –
"Ja, det kan vi tro!" svarade min kamrat. – "Ja, så se
dån!" – "Ja, minsann! Vilka kan det va'?" sa han. Så
kom de bakom en kulle, och vi väntade att de skul-
le komma fram igen, men de kom inte. Då gick
vi och skulle se efter om det var fjäl i mön efter
dem, men det var inga spår, bara en liten hoppeka
i mitten, för vi hade gått efter varandra i samma ka;
någon annan fra var det inte, och de hade gått i bredd.
– Så jag tror då, att skogsmorafinnx till, som jag såg de dån
damerna.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jag skall berätta en saga som jag har hört och som skall vara sann. När jag kom från Norrland, så kejde jag skjuts från Ålshult. Och när vi kom vid Ålshults kyrkogård, så började bonden tala om äventyr. Han berättade om en kantor och kommunalman som var död. Han var mycket rik – hade rikedom sig på församlingen. Medan han levde, sade han till sin hushållerska: "Under huvudkudden i min kista skall du lägga 100 kr, och det skall du inte tala om!" Men hon hade inte gott för att figa utan talade om det för hans bröder. De hade ju fått ärva mycket ändå, men de behagade gräva upp honom likväl. De tog upp kistan och satte den på jorden. Men när de öppnade den, låg där en ormkring hela hans ansikte. Då tog de inga pengar utan satte ner kis-

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11

han igen. – Ni må tro den karlen hade inte mycket
rätt handlat i sin dag. Det var medan jag var ung.
Det är väl en 50 år, sen jag hörde det, och det var
inte så långt förut det hänt.

Skriv endast på denna sida!

12

Bl.
Näckar hd
Äjahult
1934

4499

Upp. Elias Johansson
bor. i dessa trakter
Född 1862 i Äjahult

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

12

Näcken.

Orra-Johanen vanade en gång opp näcken som en fölsing på Tingsryda bro, och där fick han ligga, medan alla begrefolket gick förbi, ända tills han vanade med honom.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Någon stans i Småland var det en piga som skulle gå efter en häst och hava. När hon skulle släppa in hästen, tog han tag i förkläet på henne, men förkläet blandet hade lossnat, och det var väl för henne, för annars hade han dragit henne i sjön, när hon tog av honom bekläd.

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14

Tomten.

På Klebamåla gård, där min mors faster var, skulle de ha tomte. Varenda julafton skulle han ha gröt. Drängen hade supit en kväll. Han hörde han såg något och började springa. Men då fick han en öxpil, och sen blev han liggande ett par dar, så sjuk blev han.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
15

Spökeri.

När jag gjände till Per Olssons, hade de trädgård där kom kyrkogården är nu. En kväll hade jag sommat och lägårdspigan kom och frågade, om jag inte skulle de hästarna. Bunnen var på kyrkogården, och lägården stod, där skolgården är nu. När jag kom dit med lyktan i ena händen och spannen i den andra — ledt kunde jag sparka upp — var det ett sånt levande i lägården. Det sprattlade och vrålade och skit och levde. Jag satte vannspannen och gick ner till pigan och sa: "Du har ju varken vattbodrat eller lätt." — "Jo, det har jag," svarade hon. "Följ med skall du få se, att jag inte ljuger!" sa jag. Dörren var uppe, men nu var det tyst. Det var flera som satt likenande där, men vad det kunde vara, vet jag inte.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

16

En gång som spökade efter döden.

Min morfars far var bonde här i Äljelult. En mycket gång man var han, Nils Nilsson. Han hade vedstaplar som var ryskligt gamla. När han och sonen Abraham, min morfar, någon gång kom förbi staplarna, så morfar: "Ska vi inte ta av den veden?" – "Nej, du, lägg hellre på!" svarade Nils Nilsson. – Men Nils Nilsson dog av blodstörtning. Han skulle sätta upp sitt fat, när han åkt, och när han sträckte sig upp, störtade blodet ur honom, och han föll ut på gården. När de skulle baka gravölsbrödet, så log de av veden i de gamla staplarna. Men när de lade brännerna i ugnen, så flög de ut igen. – Så har sagt det. – Morfar, han blev vansinnig, för att han inte lytt sin far. Och på den gården har alla blivit ufallbiga eller sjuka. – Där var en

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

17

kopplar, som hette Orra-Johanen, och honom sökte ingenor, när gubben var begraven, för morgon var det ingen reda med. Och han skulle mana fram gubben. Den tredje natten fick han fram honom, och då svor han på honom för att han inte kommit för. Men då svarade han, att han varit där och där, så han hade inte kunnat komma för. Sen blev somen bättre och blev redig igen, eftersom han hade bett för honom. – Ja, det är verkligen sanning. Mor har talt om det. Och en piga som var där, har också sagt det. Hon sa, att det var ett fasligt väsen där, när han var död, Nils Nilsson.

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

18

När hästarna stannade för Per Olsons dräng.

Per Olsson hade en dräng som skulle köra till stan. Vid Fattarmåla stannade hästarna. Pojken stor, men han fick inte hästarna ur flåkten. Men när han länge hade hållit med dem, flög det en stor och vidlyftig kräka förbi dem vid vägkanten, och det luktade så illa. Men sen satte han sig upp och körde.

4499

Blekinge
Backaryd
Äjahult
Nyb. 1934

Nyb. av Elin Johansson
Ber. Anders Månsson
Född 1862

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

19

Maran.

Hammen, som fölsingar äro i, när de föds, brukade en del hösen ta, för att de skulle få lätt att föda barn. Men det barn som sen föddes blev mara.

Hästarna blev ansatta av maran ibland. Då blev de så svetta om nätterna.

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
20

Födvarsel.

En piga i Djurmåla satt och nyölkade, och när hon tittade till, så var där ett Gris som stod och brann på golvet. Och hon fick sen spåja, att ett litet barn dött i stäkten.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

21

Påal Olsson i Backaryd, en helsk gubbe.

Påal Olsson i Backaryd kunde boba berättar. Det var en som förhållat min broro lägård. Och djurläkaren var där, och han sa: "Här har du något rätt bra att. Du får fråga någon annan." Annars brukade berättarn vara fina, men nu var de som förhöjade, och håret stod framåt. Min bror brydde inte på något sådant, men han slapp inte sin lusten, som ville, att han skulle gå till Påal. Och han måste gå. Påal sa emellertid, att han kände sig så gammal nu, så han ägnade sig inte åt sådant längre. Och Sven, min bror, gick hem. Men han visste, att Påal var glad vid brännvin, och nu tog han lite med sig och gick dit omigen och sa: "Jag är här i samma ärende som förr." – "Nej, jag kan inte nu," sa Påal. "Får jag bjuda på en nyp då?" sa Sven. Ja, det fick han. "Vem är du

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

22

egentligen", frågade nu Pål. – "Jag är från Älgehult, Magnus Svensson son!" – "Å, då får vi försöka", sa Pål och gick in i kammaren och tittade i en bok. Sven såg genom springan, att han läste och pottade likt för sig själv: "Ja, det är galet det". Sen kom han och sa: "Jag skall säga dig, att din närmsta nabokvinna är orsak till det. Då vet du vem det är. Gå till henne och spotta henne i ansiktet, det första du kommer in, och be henne tysta dina tercaturer där bak!" När Sven kom till henne satt hon och spann. Han gick fram och spottade henne i ansiktet och sa: "Hädanefter skall du tysta mina tercaturer där bak!" Och tercaturen, de blev bra.

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

23

Den långe finnen.

Jag gjorde i lag med en piga i Gjuramåla, som hade gått på Pagelsborg förut. Hon sa, att när det kom några fattiga barn och tiggde, så skulle husbonden ha fram dem och se dem som glodde grannast. Den fick pengar. Sen en gång kom "den långe finnen" dit och ville be om någonting, men husbonden log han i ansiktet och bedde nej. "Har du rycket mig i min lugg, så skall jag göra så att du skall slippa allt det hår" sa finnen. Och på morgonen låg allt hans hår, f. o. m. ögonhåren, på dynan. Han ville bli begravd på kyrkogården under två ekar, men det blev han inte. När han var död, skulle han upp och nypa alla fata drängar.

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

24

En söndagskväll kom "den långe finnen" till Djurmåla och bad om kvällsmat. "Vad vill ni då da?" sa matmorn. "Jo, jag vill inte ha något av djur," svarade finnen. Hon satte då fram potatisgröt, men han tyckte det var snål. "Sätter ni fram snål," sa finnen, "jag får inte äta något av djur för jag skall ställa hem en koppartekittel." – "Det är inte snål," sa matmorn då, "det är potatisgröt." Då åt han.

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

25

Folkmedicin.

Skulle man bota sjukdomar på skulle man ha blod, som rann från en avrätad. Vad de gjorde med det vet jag inte.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

26

Tydor på julaftonen.

Om någon sneko sig från bordet, när de åt mellanan julaftan, och såg in genom fönstret, så skulle han få se, om någon som satt där skulle dö under året. Den som skulle dö var då hund-lös. – En piga i Norra Åsen gjorde det, och hon såg rättaren utan hund! – Man kunde också se, om någon skulle ha barn. Den hade två hu-vuden. Nästa år hade fru en ny rättare, och då såg pigan, att fru hade två huvuden.

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

27

Årsgång.

Här i Äjelhult var en gammal gubbe, som hette Birger Torsson, och han berättade, hur det gick till, när de gick årsgång. Hans hustrun morbror hade gått årsgång, och Birger Torsson hade själv förrätt. De skulle inte se någon ela julafton, och sen skulle de gå till en plats, där tre länder möttes åt med sina ägor. Det skulle de läsa Fader vår avigt och gå tiemg i de tre ägorna, när de läste. När det var gjort, var de färdiga, och då gick de i en viss tråkt, och där skulle de få se allt som skulle hända under året. De skulle få se dem som skulle dö för året, och vad olyckor som skulle hända. Gubben hade mött liktågen på vägen. En gång kunde han inte se, om den som liktågen var för var levan

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

28

de eller död. Han var skendöd och kom till liv igen. De kunde också titta in genom fönstren och se vilka som skulle dö i huset. De som skulle dö hade inget huvud. – En gång gick de förbi en gård här uppe, och där skrek kvinnen som om de hade slaktat dem allihopa. Och de djälvdöende, alla svinen, det året på den gården.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

29

När jag gjorde i Djurmåla, hade de libel vidskepelse för sig. Var julafton kom soldaten dit. Jag fick skjutsa honom hem. Han var så svår den där månaden; han hade för sig, att vi mötte lik-färder och annat olyg. En gång, när vi kom vid broarna, grep han armen om mig så hårt, att jag kunde blista, men han sa ingenting. När vi kom hem, berättade han om, att när vi kom vid broarna, hade han mött en stor likfärd, och han hälsade alla som var med i den. Det brann i mannen på hästarna, och de sprang vild. De andra bad honom skulle tiga, för de trodde jag skulle bli rädd, men jag var inte rädd. Jag körde honom sen, och det gick bra. Det skulle varit bukspatronen på Skenjorna, som han mötte, och han dog libel efter.

Blekinge
Bräkne hd
Ogehult
Upptecknat 1934

upptecknat av Felix Jonsson
4499
berättat av Andreas Nilsson
Född 1862 i Ogehult

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
30

Staffans skede.

Om anda's morgon skulle man ride hästarna till en bäck som rann i norr. Det skulle de dricka, så skulle de inte få kvark. Det var, när jag tjänte i Djurarnåla.

31 Ölsboje
Södra hd
Ölsbo sn
Nov 1934

4499

Uppg. av Elin Jeppsson
Jenny Rattåker
Ber av Gudrun Hansson
Född 1862 i Ölsbo

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

31

Uppfåg vid majsjungningen

Förr var det bara karlar som gick och sjöng maj. Till Hummamåla kom några pojkar och sjöng, men bonden där var snål och gav dem bara 3 ägg. Då log de ut honom på gården och dansade runt honom, och sen slog de det sna ägget i bakändan på honom och körde in honom igen. På gården stod ett lass fannand. Det lastade de av. Sen log de upp vagnen på ryggåsen och lassade på den igen. Det tillbade bonden den på morgonen. – Det kan väl vara en 25 år sen detta hände. Han var snål den bonden.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

32

När Backarp-Tellen mördade sin hustru.

Det var en skomakare i Hallen. De kallade honom Backarp-Tellen. Så var han borta och sydde en gång. Både han och gesällen gick och lade sig på bodden. Men på natten gick Backarp-Tellen dem och slog ihjäl sin hustru med en behman. Deras lilla tös låg i sängen och såg på, och hon vittnade på tinget, att när far slog en rapp, så var det en svart bagge, som slog två rappar. När hon fick se sin far inför rätten, blev hon rädd, och domaren tog henne i knäet och talade med henne. Hon var det enda vittnet det var. — Min far och mor var ute och stod spetsgård i Koby, när han avrätta-des. När vi kom till avrättsplatsen, så stod skarp-rättaren där. Och när han skulle hugga, så var det en hunden. Först hugg han ett hugg, och det träf-

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

fader han i Havana. "Jag ser tre hundar. vilket skall jag hugga?" sa han till prästen. "Hugg det mittersta!" Det gjorde han, och då ramlade det. De tyckte hungat babblade i munnen och sa: "Hade jag haft dig om det." Och han hade frågat, om han fick sjunga en psalm, och det fick han. Han var en sådan sångare. "Jag vill sjunga en psalm, innan de svarta hundarna tar mig," sa han.

Han var en riktig skräck för folk, Backa-Pellen, men en duktig skomakare annars. När det kom till kriban hade han mördat två barn också genom att stickas knappnålar i huvudet på dem och låta dem sitta det, tills barnen dog av det. Det var därför skarprättaren såg tre hundar. Han hade förfärat halshuggning tre gånger.

4499

Bl.
Brösarp Sd.
Äjebyt s:n
1924

Uppt. Elin Jeppson
Nullåkra
Ber. A. Månsson
född 1862 i Äjebyt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
34

När Asarums kyrka byggdes.

Asarums kyrka kunde de inte bygga. De slog ut en plats. Nu när de byggde där, revs det ner så fort och forslades ut i ett ålekärr. Då var där en som sa, att de skulle spänna ett par tvillingsoxar för vagnen och lägga två på, och där oxarna stannade, skulle de bygga. Oxarna gick ut i ålekärret, och där byggdes kyrkan. Det är därför det kallas Asarum. Det har jag hört, när jag var barn.

Skriv endast på denna sida!

4499

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

35

Försiktighetsmått när korna kalvat.

Då jag hjälte i Djurmåla i Småland hade de en tropen för sig. Korna fick inte gå ut när de kalvat, utan första gången skulle de gå över eld och stål. De satte en vaxad duk i en ullsax, och den skulle ryka och brinna, när kon gick ut.

Skriv endast på denna sida!